

מי שמתפלל באריכות

כבר חי כמו בגאולה

התוועדות חסידית מרוממת עם הרה"ח הרב מנחם מענדל שיחי' גינזבורג
משפיע ישיבת 'חסידי חב"ד ליובאוויטש' נוף הגליל (נצרת עילית), ארץ הקודש



אבל כדי שאכן תהליכים אלו יקרו בזמן התפילה, צריך ללמוד על האמת האלוקית שמסתתרת מאחורי העולם הגשמי. בשביל זה נועדה תורת החסידות, שנלמד על הבורא. ולכן כה חשוב ללמוד חסידות לפני התפילה, פשוט שתהיה לנו אפשרות באמת 'לפגוש' את הבורא בזמן התפילה. שנוכל באמת לשפוך את הלב אליו.

שנדע ונרגיש שישנה באמת מציאות אמיתית של הקדוש ברוך הוא, והוא מאזין ומקשיב לנו. אבל גם אם לומדים חסידות, זה לא מספיק. אפשר ללמוד הרבה חסידות ואפילו להיות גאונים בידע בחסידות, אבל אלוקות נשארה דבר נפרד. יש אותי ויש את החסידות.

איך התפילה נהפכת לחוויה פנימית?

אך בשביל שהחסידות לא תהיה כמו עוד תיאוריה, אלא שהחסידות תחדור בנו ותהפוך אותנו להיות 'חסידים', צריך לחשוב ולהפנים את החסידות. בכדי שאלוקות לא תהיה לנו דבר זר, פשוט מוכרחים להתבונן בחסידות קודם התפילה ולהתפלל עם החסידות. לא מדברים פה על מדרגות גבוהות... אחרי שלומדים איזה 'מאמר' או פרק 'תניא' בצורה טובה, ומבינים את הלימוד בצורה כזו שיכולים להסביר זאת למישהו אחר, צריכים להעביר במחשבה את הנלמד, ומזה זה אומר לי בחיים.

לדוגמה אם למדתי ב'מאמר' על ספירת ה'מלכות', אז צריך לחשוב מה אני צריך להוסיף בקבלת עול' שלי בעבודת השם, כמו מידת ה'מלכות' שמבטאת את עניין ה'ביטול'. זאת מלבד עצם המחשבה אודות כך שיש לבורא עולמות וספירות כה נפלאות ועצומות, שזה לבד גורם לאהבה וקשר לקדוש ברוך הוא.

אז אחרי שלומדים חסידות בצורה טובה, וחושבים על החסידות 'אליבא דנפשיה', באופן שהחסידות תהיה קשורה נפשית ואישית אליו, אז מגיעים לשיא השיאים, לתפילה. בתפילה נוצר הקשר הפנימי והאמיתי עם אלוקות. בתפילה נוצרת ההרגשה באמיתות האלוקות. לא רק ידע, אלא חיבור רגשי וחוויתי.

למה אני לא מרגיש כלום?

התפילה נהפכת לחוויה פנימית, לפגישה אמיתית עם בורא העולם. כמו שכתוב ב'היום יום' כ' תמוז, שכדי להרגיש אלוקות צריך להתבונן דווקא בתפילה. אך כמו שגם אצל חבר, האהבה האמיתית והפנימית אליו לא נוצרת אליו על ידי מחשבה פעם אחת, כך גם במחשבה אודות ה', זה לא קורה ביום אחד.

כמו שיש כאלו שמתיאשים: הרי התפללתי באריכות כמה ימים ולא הרגשתי כלום. אבל האמת היא שצריך להשקיע בזה זמן ומאמץ. כל אחד לפי היכולות שלו.

לפני התגלותה של תורת החסידות, היו כאלו שחשבו שהתפילה היא 'עוד מצווה' בתרי"ג מצוות. אז הגיעה החסידות והעמידה את התפילה במקומה האמיתי.

כמו שמתבטא אדמו"ר הזקן שהתפילה היא 'חוט השדרה' והבסיס של כל עבודת השם. אפשר לומר שאחד החידושים המרכזיים שחסידות גילתה, זה המרכזיות של 'עבודת התפילה' בחיים של יהודי. ומה באמת כל כך חשוב בתפילה, שהיא מקבלת מקום כה עיקרי בדרכי החסידות?

הנקודה היא, שהמטרה של החסידות היא שנעבוד את השם בשמחה ובחיות. לא רק בצורה קרה וטכנית. שיהיה רגש וחיבור פנימי לאלוקות. עד כדי כך שמצוטט לרוב בחסידות ש'תורה בלא גדפין [=כנפיים, שמסמלות את האהבה ויראה] - לא פרחא לעילא'. זאת אומרת שיתכן שיהודי ילמד הרבה תורה, אבל בלי הרגשה של חיבור וקירוב ל'נותן התורה', אז התורה שלו לא עולה למעלה! אלו מילים חריפות מאוד.

לרקוד שבעים שנה משמחה ואושר..

לשם כך הגיעה חסידות. בכדי שיהודי יתחבר וירגיש את הכיף והתענוג ללמוד תורה ולקיים מצוות. שיהיה לו 'אהבה ויראה'. כמו הפתגם החסידי, שחסיד יכול להניח תפילין פעם אחת בחיים ולרקוד שבעים שנה משמחה שהוא זכה להתחבר ולהתאחד עם הבורא בעוד מצווה.. נו ואיך מגיעים להרגשה כזו? בדיוק בשביל זה הקדוש ברוך הוא נתן לנו את המתנה הנפלאה שנקראת 'עבודת התפילה'. אז אפשר לקרוא את הנוסח שחז"ל תיקנו, ולהמשיך הלאה.. אבל זו אינה 'עבודת התפילה' מהתורה.

התפילה מהתורה היא עבודה פנימית, עם הלב. כמו שחז"ל אומרים 'איזוהי עבודה שבלב - זו תפילה'. במילים אחרות, זמן התפילה נועד למחשבה והתבוננות בגדולת הבורא. לחשוב על מעשיו הנפלאים, על התהוות העולמות, על ההשגחה הפרטית וכו'.

כמו שבגשמיות, כאשר אדם חושב על מעלותיו וכישרונותיו של חיבורו, הוא מתמלא באהבה אליו. יש לו רצון להתקרב ולהתחבר איתו. כך והרבה מעבר לזה, נוצר הקשר בין היהודי לקדוש ברוך הוא. בהסתכלות פשוטה, התנהלות העולם נראית לנו כמובנת מאליו. כאילו חלילה אין פה בורא שמהווה את העולם בכל רגע ומשגיח על כל תווזה כאן. במילים אחרות, הרוחניות רחוקה מאיתנו. אנחנו רואים וחשים רק דברים גשמיים.

לזה הגיעה התפילה. התפילה היא הזמן והמקום המתאים ביותר, להגיע להכרה והרגשה במציאות של הרוחניות. בזמן התפילה האדם מתרומם מהגשמיות והחומריות שלו. בתפילה האדם צריך לעצור את מרוץ החיים, לפגישה אישית עם מלך מלכי המלכים.

דבר הנשיא

בלי תפילה - אינו בתומכי תמימים

בעת שנכנס המשפיע ר' יהושע העשיל ע"ה צייטליץ ל'יחידות' עם הרבי שליט"א, תבע ממנו הרבי לדאוג שבשבת תתפללו באריכות. בין הדברים הוזכר בנוגע לעניין של מרידות ושמחה, ואמר הרבי: 'בכיה בעת התפילה היא לפעמים דבר טוב, אבל בשבת התפילה אינה צריכה לכלול בכיה'.

'במענה לשאלותיו: כל אחד שייך לעבודת התפילה, אלא שהחילוק בכמות ובאיכות - ויעשה בזה כהוראת המשפיע שיחי'.

מתכבד' כסלו תשכ"ט

'בחור שאינו מתפלל באריכות, לפחות לעת מן העתים - הוא כלל אינו בתומכי תמימים'.

יחידות למשפיע ר' שלמה חיים ע"ה קסלמן

שהכרזת 'יחי תבער לנו

כדי שהחיות בענייני גאולה ומשיח תישאר אצלנו לעד ורק תתגבר, בשביל שנפנים ונחיה את שיחות ה'דבר מלכות' של השנים תנש"א-תשנ"ב, שהכרזת הקודש 'יחי אדוננו' תבער לנו בעצם הנפש, צריכים ומוכרחים להתעסק ב'עבודת התפילה'!

בכלל כל התפילה מדברת על הגאולה. יש כל כך הרבה בקשות על הגאולה בתפילה, כמו: 'את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח', 'השיבה שופטינו', 'לירושלים עירך', 'ותחזינה עינינו' וכו' וכו'..

אז אפשר להגיד את הטקסט ולחשוב על עסקים ותוכניות של עוד חמישים שנה.. אבל אם נחשוב קצת על פירוש המילות, נתחיל להאמין ולצפות למשיח בצורה הפשוטה של הדברים.

להתחיל לחיות כמו בגאולה

זאת מלבד עצם העובדה שבחסידות מוסבר שהתפילה היא 'גאולה פרטית', ושזמן התפילה הוא ממש טעימה ומעין 'ימות המשיח' כבר כעת ברגעים האחרונים של הגלות. עד כדי כך שחז"ל אומרים (מסכת 'ברכות' דף לג עמוד א'), ש'כל אדם שיש בו דעת - כאילו נבנה בית המקדש בימיו'.

בחסידות מוסבר שספירת ה'דעת' מבטאת את ההכרה וההרגשה באלוקות, וזה קורה בזמן התפילה. במילים אחרות, חז"ל אומרים וזה מוזכר בחסידות, שכאשר מתעסקים כדבעי ב'עבודת התפילה' - נמצאים כבר וחיים כמו בזמן הגאולה! 'נבנה בית המקדש בימיו'!

במילא כל חסיד ותמים, פשוט כדאי לו להיכנס לעולם המופלא של 'עבודת התפילה'. להשקיע בזה זמן וכוחות נפש. זה משנה חיים, התפילה ממש 'פוקחת את העיניים' להסתכלות גאולתית.

יש להתפלל באריכות - דווקא בדור הגאולה

וצריך לדעת שהרבי שליט"א מבקש ותובע בצורה הכי ברורה מכל אחד באשר הוא להתפלל באריכות, והרבי מדגיש בשיחת כ' חשוון תשנ"ב, שבתקופה שלנו בדור הגאולה, זה צריך להיות ביתר שאת ובתוקף גדול יותר. זה לא רק שהדרישה לעבודה פנימית היא נשאת בתוקפה כמו בעבר, אלא היא רק מתעצמת ומתחזקת.

וככל שנתעסק ונשקיע בזה יותר ונתבונן בחסידות לפני התפילה ונתפלל בכונה ובמתינות, נגרום יותר נחת רוח לאבינו רוענו, וכך 'נחיה' משיח. ועיקר העיקרים, שנזכה להתגלות המושלמת של הרבי מלך המשיח.

לתרומות והקדשות
LGCH770@GMAIL.COM

יראת שמיים מתפילה

'לומדים חסידות, אבל לא 'מתפללים'. כאשר לומדים חסידות ולא מתפללים באריכות, מניחים את אור החסידות בכלי מאוסה. אם היו מתעסקים ב'עבודת התפילה', אם היו מתפללים באריכות, זה היה מביא יראת שמיים. ש'הגהה' ויש אומרים של 'שולחן ערוך' יהיה נוגע לו.. מלמדים היו 'מתפללים' בכל יום. אבל שבת, ראש חודש, ימים טובים ויומא דפגרא, היה בית הכנסת מלא ב'מתפללים'. לא רק מה שאמרו את האותיות של התפילה, אלא 'התפללו' והזיעו. ולא רק הם הזיעו, אלא גם הקירות היו מזיעים.. צריכים להתפלל'. צריכים לעסוק ב'עבודת התפילה', להתייגע בתפילה.. תפילה היא 'עבודה'. לא להתפלל כמו כינור'.

ספר השיחות תש"ט עמוד 333-334

חיים וקיימים



לעילוי נשמת המשפיע הרב שלמה זלמן ע"ה הבלין

מהפיכת ההנגשה מתעצמת!

ניתן להשיג
ביוש הפנת המעיינות,
חב"ד'ר שופ, ובתינות
בשפתו קייאור הייסט

בהנחת המשפיעים
הרב יוסף יצחק אופן
הרב נחמן שפירא

לפריטים מסוימים
LZMH2@GMAIL.COM

עכשיו כולם ידעו

עבודת התפילה בדור השביעי

הדרך המעשית להתפלל בתקופתנו

חלק שני

30
משפיעים
מדריכים

400
עמודים
חדשים

אחד יכול להתחיל מלחשוב דקה חסידות, השני חמש דקות והשלישי רבע שעה. אבל הנקודה היא שצריך להתמיד בזה. להתרגל לחשוב. לאט לאט מתרגלים להתרכז ואפשר להעלות את זמן ההתבוננות. כמובן שכדאי להתייעץ עם המשפיע בזה.

אחרי שמשקיעים ב'עבודת התפילה' בצורה קבועה וברצינות, מתחילים להרגיש. יש חיבור אמיתי לאלוקות. פשוט מתענגים מאלוקות, וזה התענוג הכי גדול גם בגשמיות! כמו שהרבי המהר"ש אמר ש'אם כל הבעלי תאוות הכי גדולים היו מרגישים פעם אחת מהי תפילה - הם היו עוזבים את התאוות ורצים להתפלל'..

אין דבר שגורם לאושר ושמחה אמיתיים יותר מתפילה. התפילה מרוממת את האדם, מבהיץ והשטויות של עולם הזה לעולם טוב ונעלה יותר.

מה גורם לאושר הגדול ביותר?

מי שמתפלל באריכות, אפשר לראות את הנהרה על פניו. הוא פשוט אדם אחר. הוא מכיר באמת ש'אין עוד מלבדו'. שהקודש ברוך הוא מהווה את העולם הכל רגע מחדש, שהכל זה אלוקות ואלוקות זה הכל. ואז, כשהוא ניגש ללמוד תורה, הוא עושה זאת בחיות עצומה. זה בכלל לא חשוב מה לומדים, נגלה או חסידות, הכל זה 'תורה השם'!

וכך זה גם בקיום המצוות. הוא חש שבכל מצווה הוא מתחבר לקודש ברוך הוא, ובמילא הוא מנסה להדר ולדייק במצוות. העובשה שחסידים מהדרים במצוות יותר, מגיעה כתוצאה ישירה מההרגשה באמיתות האלוקות בזמן התפילה.

אחרי תפילה חסידית, גם האהבת ישראל מקבלת משמעות נעלית באין ערוך. כמו שאדמו"ר הזקן התבטא שלאהוב את מה שהאהוב אוהב - את היהודי, זו הדרגה הנעלית ביותר. אבל בשביל זה צריך לאהוב את האהוב - את ה'..

לאהוב יהודי באמת

לכן הרגשת אכפתיות אמיתית מהיהודי השני, יכולה להיות דווקא אחרי 'עבודת התפילה'. אז גם ההתקשרות לרבי מלך המשיח, נוחלת ערך עמוק יותר.

בסגנון אחר, כל קיום התורה והמצוות בחיות ותענוג, מתבצע באמצעות התפילה. אלו הם תורה ומצוות אחרים. הקודש ברוך הוא אחר. רבי אחר. זה משהו חי ואקטיבי.

ואם לא עוסקים ב'עבודת התפילה', מלבד ההפסד העצמי העצום של התענוג והשמחה בעבודת השם וההתקשרות לרבי, גם 'לא פרחא לעילא'. זה לא מגיע למעלה.

צריך לדעת שכדי שנהרגיש ונחיה את המציאות שהרבי הוא מלך המשיח, שהעובדה שהרבי חי וקיים, יוחדרו אצלנו בצורה פנימית ונחיה לפיהם - פשוט מוכרח להתפלל באריכות.

להצטרפות לקבוצת ווצאפ שקטה
שלהו לטוספר: +1.929.215.8983

הספר הפופולארי ש כו בש את חב"ד

אתר 'להלוחית גאולתית'
DID.LI/LGC770



יחי אדוננו מורנו ורבינו
מלך המשיח לעולם ועד